

UNIVERSUL LITERAR

<p>ABONAMENTUL LEI 2,60 ANUAL Abonamentele se fac numai pe un an.</p>	<p>COLABORATORII ACESTUI NUMĂR : Mestugean, Victor Eftimiu, Ludovic Daus, Al. Cazaban, Leontin Iliescu, Victor Anestin, Adr. Sulcină, I. C. Aslan, Sylvio O. C. A. Vorobchievici, etc., etc.</p>	<p>ANUNCIURI Linia pe pagina 7 și 8 -BANI 20-</p>
--	--	---

REGELE FERDINAND RESTITUIND SABIA LUI ŞUKRI PAŞA

Mândria Familiei

de Al. Cazaban

Orî de câte orî, Trandafirescu, — funcționar la prefectură, — găsea, prin gazete sau reviste, vre-o povestire a scriitorului Costel Grozăveanu, se bucura de ea ca și când ar fi citit o veste bună. Chiar dacă ar fi fost supărat, în ziua cea, se înveselea căci Costel Grozăveanu îi era nepot, nepot de departe, da nepot.

Cu gazeta în mână, alerga prin toate biourile prefecturii ca să tragă bucuria-aminte a colegilor săi, asupra povestirii lui Grozăveanu.

„Băe!, ați citit nuvelele lui nepotului Costel?”

Dar parcă numai celor de la birou le vorbea de cea din urmă ispravă a lui Grozăveanu? Da chiar și cunoscuților de prin cafenele și berării, trebuia să le spună că în ziua aceea a citit o năvălă scrisă de nepotul său.

Într-o dimineață, deschizându-și gazeta, Trandafirescu sări de pe scaun. Foarte vesel strigă:

„Bravo lui!.. A ajuns departe!.. Halal!”

Cineva întrebându-l dacă a câștigat lotul cel mare, Trandafirescu îi arată gazeta:

— Uite: fotografia lui!

— A cui?

— A lui nepotul-meu... a lui Costel Grozăveanu!.. A cui, vrei să știe?...

Da ce-i veni arhivarului că începu să-l necăjească:

— Zici că Grozăveanu ăla ți-e nepot. Da ce fel de nepot o ăla dacă nici nu vrea să știe de tine?..

— Cum, nu vrea să știe?... De unde ai mai scos-o și asta! — se supără Trandafirescu privind mereu fotografia lui nepotul-său.

— Apoi ți-a scris vre-odată -- urină arhivarul — ți-a trimis vre-o fotografie de-a lui, ca un semn de amintire?!

Trandafirescu îi răsă în nas:

— Cum să nu-mi trimeată?! Chiar mai dăunăzi, nu m'a felicitat de sântu Grigore și Ioan?

— Nu știu, n'am văzut! — îi răspunse arhivarul neînduplecat.

— Bine, nu vezi? — făcu Trandafirescu — să știi că-ți aduc după masă, carta postală în care mă felicită în poezie!..

Cum ajunsese acasă, unchiul lui Grozăveanu intră de-adreptul în bucatărie, unde nevastă-sa, aprinsă la față, îi pregătea dejunul. O găsi aplecată d'asupra unei cratițe care împrăstia un miros pătrunzător de ceapă prăjită.

N'o mai întrebă, ca altădată, dacă masa-i gata, ci o luă repede:

— Unde-i carta postală de la Costel?

Femecea îi aruncă o privire mirată:

— Da' ești știu unde-o fi?... Vezi, de-o caută și tu în coșulețul cu cărțile de vizită... Acolo trebuie să fie...

— Mă miram să știu și tu ceva! se încrunță Trandafirescu și întorcându-i spatele, se repezi în casă. Fără să-și scoată pălăria din cap, începu să răscolească coșulețul de pe masa din salon. Toate nimicurile scrise le găsi acolo: cărți de vizită cu litere înflorite, ilustrate cu amintiri de pe când făcea curte nevastă-si, până și felicitările de „anul nou” ale factorului poștal le găsi în coșuleț, numai carta postală a lui Grozăveanu n'o găsi.

Își aduse aminte că și în cadrul eglindei din iatac, erau înfipite câteva cărți de vizită și ilustrate. Le căută în grabă, dar nici aci, nu dete peste carta lui Costel. Necăjit, începu să caute prin sertare, pe sub pat, prin cutere, prin geamantane, ba dete de o parte și garderobu să vadă dacă nu cumva acolo ajunsese semnul de amintire al nepotului. Da degeaba. Parcă intrase în pământ.

Cu buzele tremurând, se întoarse în bucatărie:

— Asta-i casă?! — strigă la nevastă-sa. — Nimic nu poți găsi când îți trebuie!

Nevastă-sa, aruncând cleștele din mână, își puse mâinele în șolduri:

— Da ce ai azi cu mine?!.. Nu-i destul că mă coc ca să-ți fac mâncare, acu vii să mă săcăi și tu cu toate fleacurile!.. Ce, o să știu de rostu orăcărui pelec de hârtie?!

— Bravo! — s'aprinse bărbatul — scrisoarea lui Costel, e un fleac... Foarte frumos... N'am ce zice!

Și se supără oșă de tare că nici nu-i mai veni să stea la masă. I-ar fi rămas bucată'n gât... I s'ar fi aplecat, fără îndoială!.. Fără să mai dea bună ziua nevastă-sii, plecă de acasă, poate pentru întâia dată în viața lui, nemâncat. Cele două ceasuri de repaos, le perdu la cafea, spre marea uimire a cunoscuților lui cari nici odată nu-l întâliseră la o astfel de oră în oraș.

Se duse la birou, foarte amărât, ca și când i se întâmplase, cino știe, ce nenorocire. Cum îl văzu intrând, arhivarul îl întrebă:

— Hei, ai adus carta postală?

Trandafirescu se prefăcu că nu-l înțelege:

— Care cartă postală?

— Cum, care cartă?!.. Ce, nu știi!.. Hai nu mai fă pe Tănase acu... N'ai spus azi dimineață, că aduci o felicitare de la nepotul-tău Grozăveanu.

Ca și când și-ar fi amintit cu greu de făgăduiala lui, Trandafirescu îi răspunse dând, nepăsător, din umeri:

— Ei da... bine zici!.. Da am uitat!.. Parcă numai grija asta o am eu acu!..

Arhivarul simți o plăcere ca să-l necăjească:

— Te pomenești că ai pierdut-o!.. Parcă așa o să te aud zicând.

Și din ziua cea, mereu îl săcăia răzând pe socoteala felicitării lui Grozăveanu. Glumele astea așa de mult îl mâncau, în cât lui Trandafirescu nici nu-i mai veni să mai laude nuvelele lui Grozăveanu. Se mulțumea să le citească singur, pe înfundate.

Intro zi, când soții Trandafirescu se puneau la masă, se pomeniră cu o trăsură care se opri tocmai la poarta casei lor, în mahalaua Târgului. Lui Trandafirescu nici nu-i vine a crede: Din trăsură sări nepotul-său Costel Grozăveanu. Bucureșteanul strigă tare:

— Aci, stă Trandafirescu de la Prefectură?

— Aici, aici! — strigă unchiul care de bucurie uitase să-și scoată șervetul de la gât.

Și când își văzu nepotul în casă, era așa de mișcat că mai-mai nu știa ce să-i spuie ca să-i arate plăcerea de a-l avea musafir:

— Da bine că ai venit!.. Nici nu mă așteptam!.. Cum se nimeri?... Dăbitocu de arhivar!.. Ce surpriză!.. De ce nu mi-ai scris?... Ce ochi o să mai caste!.. Ai stat la masă?.. Poftim în salon!..

Alergă în târg. Cumpără iere de somn, tot felul de mezeluri și două sticle înfundate.

Când aruncă haniul pe teștea, îi zise băcanului:

— Dă ce să faci, dacă ai nepot!.. Mi-a venit nepotul-meu Grozăveanu de la București!.. Știi ăla care serie.. Ți-am vorbit parcă!..

După masă, Trandafirescu își pofti nepotul să doarmă în salon:

— Mai odihnește-te puțin!.. Și, așa, cam pe la patru, treci pe la Prefectură, ca de acolo să mergem prin oraș... Mergem la „Centrala”!.. Apoi, se duse repede la slujbă, că întârziasse. Intrând în birou, se uită triumfător la colegii lui. Nu le spuse însă nimic de venirea lui nepotul-său, și se așeză nepăsător la lucru.

Mircea cel Bătrân și Mircea cel Tânăr

(După un desen de d. N. Petrescu)

La patru când veni Grozăveanu, Trandafirescu nu se arătă de loc grăbit să sară să-i dea un scaun. Fără să se miște de pe scaun, îl întrebă:

— Ai venit? Bravo! Așteaptă-mă, te rog, puțin că es și eu!.. Grozăveanu neînțelegând de loc nepăsarea unchiului său, își căută, el singur, un scaun și se așeză cam plictisit.

Arhivarul se apropie de Trandafirescu și-i șopti:

— Cine-i domnul?

Trandafirescu îi răspunse cu nepăsare:

— Cine să fie? Nepotul meu Grozăveanu... A venit cu trenu de 12 din București!

Apoi ridicându-și vocea:

— Costel! Uite îți recomand pe colegul meu, arhivarul Nisipianu. Grozăveanu îi întinse mâna:

— Mi pare bine... Costel Grozăveanu.

Arhivarul, puțin cam încurcat, se închină:

— Vă cunosc din serieră, domnule Grozăveanu... Vă citesc cu religiozitate... Cu ce ocazie pe la noi?

— Am venit să cunosc obiceiurile, limba și portul țărănilor din județul dumneavoastră... Fac un studiu cerut de Ministerul cultelor.

Și sunt vesel că cu această ocazie am putut să văd și pe unchiul meu.

Lui Trandafirescu îi creștea inima de mândrie. Când Grozăveanu îl întrebă dacă mai are de stat, răspunse:

— Gata, gata.

Când eșiră în coridorul Prefecturii, Grozăveanu răsufli mai ușurat. Da unchiul său în loc să se îndrepte spre eșire, îl apucă de braț și îl trase în alt birou. Aci lucrau patru sau cinci funcționari cari, văzându-l pe Trandafirescu împreună cu un străin, rămaseră surprinși de tot.

Trandafirescu îi lămurii:

— Dați-mi voce să vă recomand pe

nepotul-meu Grozăveanu de la București.

Și Grozăveanu strânse cinci mâini, auzind cinci nume: Gavrilescu, Popescu, Ionescu, Tomescu, Teodorescu.

Mai toți au încredințat pe bucurăsteanul cel cunoscut din serieră.

Grozăveanu care nu mai știa ce să le răspundă, fu bucurat când unchiul său îl trase afară. Da abia scăpă de acolo și fu băgat în alt birou.

— Hai, de fă cunoștință și cu băceții de la serviciul tehnic.

Și Grozăveanu iarăși strânse câteva mâini, și iarăși auzi un șiraș de cuvinte. Și în biroul tehnic fu încredințat că e citit și urmărit cu plăcere. De la Serviciul tehnic, fu dus la Serviciul sanitar al județului.

Deși lui Grozăveanu — ca orî căruș scriitor — îi plăcea s'asculte cum îi laudă cineva serierile, totuși felul cum îl vâra unchiul-său prin biourile Prefecturii, îi cam stânghera, îl făcea să se simtă un fel de măscăriciu. De aceea când zări tablita care arăta ușa serviciului veterinar, se opri deodată, rugător:

— Ce să mai intrăm și aci?... Mai bine, haideam în stradă, la aer!..

Da Trandafirescu a stăruit atât de mult, în cât bucurăsteanul trebuia să cunoască și pe funcționarii de la serviciul veterinar.

Pe stradă, unchiul își ținea nepotul de braț și cum întâlnea un cunoscut de-al lui, îl oprea:

— Uite!.. stai, să-ți recomand pe nepotul-meu Grozăveanu!..

În dreptul unei farmacie se opri și după ce se uită prin fereastra licioasă a prăvăliei, îl trase deodată pe Grozăveanu înăuntru. Crezând că unchiul său are nevoie de vre-o doctoric, intră fără opunere.

— Domnule Rautenberg! — strigă voios Trandafirescu — dă-mi voi!

să-ți recomand pe nepotu-meu Grozăveanu... scriitorul.

Farmacistul, care își avea amândouă mâinile prinse cu facerea unui medicament cleios, răspunse scurt din cap, englezește.

Ca să scape de o clipă neplăcută Grozăveanu ceru scurt: „Un praf de piramidon!”

Cu toate împotrivițiile lui, unchiul său îl trase și într'un magazin de mobile ca să-l recomande patronului.

Care nu fu bucuria lui Trandafirescu când la berărie se apropie de masa lor, procurorul Ghidion!

— Tu Grozăvene? Tu, în provincie?

Scriitorul care era prieten de mult cu procurorul îi strânse mâinile cu putere.

— Da, eu la provincie!... Am venit să-l văd pe unchiul meu, pe d-nu Trandafirescu.

— Da pe mine! — răspunse sfios slujbașul de la Prefectură, și simți o svăcnire de mare mândrie în inimă când procurorul, — care altădată nu-l băga în seamă, îi strânse mâna cu căldură.

La masa lor mai venira încă doi magistrați, directorul gimnaziului și doctorul comunei. S'au apucat îndată să discute politica, literatură, economie, mă rog ca niște oameni luminați cari nu se puteau mîrgini să spuie numai glume și fleacuri.

Trandafirescui nu se amesteca de loc în vorba lor; se mulțumea s'asculte lucruri pe cari nu putea să le audă când sta de vorbă cu colegii lui de la Prefectură.

Când văzu că se apropie ora mesei, îi șopti lui Grozăveanu:

— Să mergem...

— Nu se poate! — se împotrivi procurorul. Rămâne cu noi la masă!

Ca să nu-l strice cheful, Trandafirescu nu mai stărui și plecă după ce-i spuse nepotului că-l așteaptă cu tampa aprinsă.

Pe drum, se gândi: „Or cum nu-l frumos!... Iar o să rădă arhivarul când va afla că nepotu-meu a mâncat în oraș, la hotel!”

Totuși adormi cu un zâmbet de mândrie pe buze.

Abia când se crăpă de ziua, Grozăveanu se futoarșe la gazda lui. Era cheful de tot și intră deodată în iataca soților Trandafirescu.

Îi sculă, sub cuvânt că pleca chiar în dimineața cea. Trandafirescu, cu ochii încă grei de somn, îl întrebă, cu mult interes, cum a petrecut noaptea și cu ce persoane a mai făcut cunoștință.

— Destul de bine am petrecut — căscă Grozăveanu. Și poate că petreceam mai bine dacă ru venea o secătură... directorul Prefecturii.

— Cum, domnule Director!... Pof-tim: Să-mi discute el pe Maeterlinck și pe Gérard Groot. Da lască i-am tras eu, o săpuneală de s'a dus năuc...

— Adică cum: s'a supărat?...

— Treaba lui! Grija asta să mai am acu... Apoi întinzându-se pe o canapea adormi pe loc.

Foarte necăjit de întâmplarea cu Directorul, Trandafirescu se duse la slujbă, cu un gol mare la inimă. Era nerăbdător să aște de-a vorbele lui Grozăvescu îl supărase pe șef, și de aceia adunând în pripă mai multe hârtii se duse cu ele la Director, ca să le cerceteze.

Directorul, puțin cam încrunțat, după ce ceru diferite lămuriri asupra hârtiilor, îl întrebă, în urmă, așa în treacăt.

— Ce, domnule ala Grozăveanu (i-e rudă?...)

Slujbașul rămase puțin îngândurat, dar după o repede opintire, răsuflă:

— Da de unde!... El spune!... Cu nevasta, mi se pare e puțin cam rudă, dar foarte de departe... Nici nu știu unde a dormit astă noapte...

CONCERTUL D-ȘOAREI DELAVRANCEA LA BERLIN

D-ra Cella Delavrancea a dat zilele trecute un concert la Berlin, în sala „Blutner”.

Iată cum se exprimă d. Spanuth în „Musik Signale”, vorbind despre darurile cu care a sosit pe lume d-ra Cella Delavrancea:

Rar se întâmplă ca concertul unui artist puțin cunoscut încă, să-ți încălzească sufletul și să te întuiască locului mai mult decât erai hotărât și decât îți îngăduiau multiplele datorii de îndeplinit din acea seară. Cella Delavrancea este una din acele artiste care concertând te face să uiți că mai ai datorii de satisfăcut. Și nu numai că a impus publicului din sala „Blutner” ascultarea religioasă până la cea din urmă bucată a concertului său, dar acest public fermecat de temperamentul concertistei nu mai voia să plece, și cu aplauze frenetice a mai cerut și a mai auzit un mare număr de „bisuri”.

O tehnică ușoară și curgătoare care nu bate la ochi — atât de naturală pare — o mare bogăție în

nuanțare și în gradarea crescude-lor, sunt calități care se mai găsesc și la alți artiști, dar e așa de rar să le întâlnești pe o seară atât de întinsă ca la d-ra Cella Delavrancea.

În jocul ei este atâtă viață a sentimentului muzical, o îndrăzneală în atac și o atât de mare personalitate, încât auditorul de la început e prins și rămâne prizonier până la sfârșit, sub farmecul acestei copii extraordinare.

Cu „Barcarola” cu cele două „Mazurci” și cu „Poloneză” în as dur d-ra Delavrancea a probat că nu mai are de temut vre-un interpret al lui Chopin.

Și ce naiv, grațios a executat sonata *g dur* a lui Beethoven, și cât de sănătos avânt a dat părții scoțiene!

De sigur că nu avem aface cu o specialistă al cărui orizont se restrânge ci cu o muzicantă universală.

De aceea numele ei trebuie să-l reținem bine în memoria noastră.

RIME VESELE

REFLECȚII... ASTRONOMICE

*Uite lum' abia se ține
Să nu pice, vai de ea!
Cine știe de-unde vine
Ce-a bătut și ce-o mai bea.*

*Doarme cloșca, puțin dorm,
Numai lună pe cărare,
Bulgăre de-argint enorm,
Rătăcește la întâmplare.*

*Lună und' ț-e veselie,
Ce cărări apucă acum?
Ț-ai pierdut... astronomia
Și luceafărul pe drum!*

*Parcă văd cum căz' ușor,
Și noi dăm cu toți năvală
Să te facem măștișor
Pentru flota națională.*

Moș Surcică

Convorbiri astronomice

Calătoria unui român la planeta Marte

Ziarele au vorbit despre o scriere a englezului Leadhester, pronunță Ledbiter), în care autorul descrie vre-o două sau trei vizite, pe cari le-a făcut pe planeta Marte, cu corpul său astral. Spre cinstea noastră trebuie să spunem, că această călătorie senzațională, în modul de mai sus, a făcut-o un Român acum câțiva ani. Cel puțin numele e românesc, judecați și D-v.: „Dezlegarea problemei stabilirii unei legături cu presupușii locuitorii ai lui Marte”, de inginerul Leonida de Stamati.

Scrierea aceasta a fost tipărită în limba germană, la Zürich, în anul 1911.

În prima parte, fericitul călător astral descrie planeta Marte așa cum o prezintă astronomii și spune că cel mai bun mijloc să intri în

legătură cu Martienii este să te servești de razele psihice, cari sunt aproape la fel cu razele luminoase, stând liniștit pe fotoliul său, d. Stamati a văzut pe Marte cu ochii liberi, mai bine de cât îl văd astronomii cu luneta, ba cu ferestrele închise, ca să nu credeți că glumesc, imi permit să traduc câteva rânduri din această operă frumoasă, care numai pe astronomii i-a lăsat nepăsători.

Autorul ne spune:

„La sfârșitul anului 1909, la începutul lui 1910, a avut loc opozițiunea lui Marte, prin urmare, apropierea lui cea mai mare de pământ, împrejurare care e favorabilă și observațiilor telescopice și celor psihice.

Pe la începutul lui Octombrie 1909 stil nou (vedeți, spune stil nou, deci e Român, un străin nu ar fi mai spus „stil nou”, căci nici nu-i pasă de stilul vechiu. — N. Tr.), după apusul Soarelui, mă găseam în camera mea, ale cărei ferestre erau închise și cu obloane. Mă gândeam mereu la Marte, care în momentul opozițiunii interesa foarte mult și pe astronomii și pe marea publică.

Mă gândeam la stabilirea unei comunicări între Marte și Pământ, și imi veni în minte gândul dacă nu cumva ne-am putea ajunge scopul prin mijlocul psihic.

Și iată că dorința mea se împlini. Spre vestul cerului, aproape de orizont, văzu un glob slab luminaț, mai mare ca o stea de mărimea întâi, dar mai mic de cât Luna. De oare ce ferestre erau închise, mă îndreptă, că aveam aface cu o observație psihică. Cercetând un almanah astronomic, văzu că numai Marte putea să fie. Deschise ferestra și văzu pe Marte, cu ochii, pe cerul vestic, ca o stea de mărimea întâi...”

De atunci încolo, de câte ori vrea să călătorească, d. Stamati se așeza pe fotoliu, închidea ochii și razele psihice îl făcea să se trezească pe Marte. Ne spune cum erau canalurile. Ceva mai mult. D-sa spune cu tot seriosul, cum s'a rătăcit pe Pământ, o Martiană, tânără, draguță, cu un păr bogat, dar tot d-sa o scoase din minti și Martiana privea acum înspăimântată la îndepărtata ei patrie cerească, ce se redusese la un simplu punct roșu, luminos. Noroc că s'a reînors și autorul de-aseenea ne-a rămas. Pentru a nu lăsa pe cititori să creadă că e vorba de o simplă glumă, d. Stamati publică și vre-o două formule trigonometrice, foarte inocente de altfel pentru cel cari se ocupă cu studiul astronomiei, dar cari nu au nici o legătură, cu locuitorii lui Marte și nici cu frumoasa Martiană.

D. Stamati a bătut deci pe englezul Leadbiter, i-a luat de mult înainte și e mai mult ca probabil că șarlatanul de englez a dat peste broșura Românului, a tradus-o, a înflorit-o, a mai adăogit și alte bazaconii și a reușit să se vorbească în toată presa mondială de călătoria sa închipuită, pe când întreaga cinste se cuvine unui Român.

Cronicar conștiincios, nu puteam să las să treacă așa o asemenea înșelăciune. Știu că nimeni nu va crede pe d. Stamati că a făcut călătoria de 70-80 milioane kilometri în câteva minute, fie chiar numai cu sufletul, dar dacă din întâmplare, se vor găsi persoane cari să dea crezare Englezului, să se știe cine a avut cel dintâi cinstea de a vorbi cu Martienii, ba ceva mai mult, cu o Martiană. Nu putem să știm până unde au mers lucrurile, nu știm cari sunt diferitele legi fiziologice pe planeta Marte, dar mă gândesc mereu... de ce naționalitate ar fi un vâstar pământo-martian! Am să întreb pe un avocat.

Victor Anestin

NOUILE MARI PREMII

ce se vor oferi de

ZIARUL „UNIVERSUL“

abonaților săi la tragerea din luna Maiu 1913:

Lei 7.000 Lei

în bonuri comunale 4 la sută

UN ELEGANT DORMITOR DE BRONZ

de mare valoare, al 9-lea dormitor furnizat pentru premiile noastre, de cel mai recomandat depozit de mobile de fier și bronz
Industria Metalică MARCU, bulevardul Elisabeta No. 8, București.

Jumătate Garnitură Mobilă

COMPUSĂ DIN: O CANAPEA, DOUĂ FOTOLIURI ȘI PATRU SCAUNE.

0 Oglindă venețiană. - 0 masă elegantă de mahon cu cristal. -

0 frumoasă Lampă pentru atârnat. - 0 Mașină de cusut p. mână

Toate acestea cumpărate dela marele magazin de mobilat MARC. DATTELKREMER, strada Carol No. 62, București.

Un Dormitor de lemn fin

construit în marea fabrică de Mobile de lemn MARIN V. GANEA, șoseaua Mîna Bravul No. 37 și strada Șerbăneacă No. 10. —
Sucursala: Calea Victoriei No. 107.

UN GRAMOFON foarte elegant, culta de stejar, cu plăchete de metal și fin nichelat, cu 6 plăci duble, adică 12 cânt. ce.

UN FLAUT DE ABANOS, cu 12 clape, într-o cutie fină și ușoară cu catifea.

UNA VIOLĂ FINĂ cu arcuș și accesoriul de rezervă.

Toate aceste cumpărate de la Marele Magazin de muzică Jean Feder, București, Calea Victoriei No. 54. Furnizorul Curții Regale

UNA MADOLINA italiană, de palisandru, ornamentată cu testiera prelungită, specială pentru concert.

UNA CHITARA cu mecanică.

UNA HARMONICA cu două rânduri, cu 19 clape și 4 basuri, burduful dublu, cu colțuri de metal.

Cumpărate de la Magazinul de muzică „La Harpa”, București, strada Colțel No. 5.

UNA JARDINIERA de argint de China, oxidată și aurită, cu 4 picioare și două mânere, cu un cristal frumos șlefuit.

UNA FRUCTIERA de argint de China, în parte aurită, cu talerul de cristal, gravat broderie și șlefuit.

UN SERVICIU PENTRU BERE, compus din o țară și patru pahare de cristal, pe o tăviță argintată cu două mânere

Cumpărate de la cunoscutul magazin de bijuterii Th. Radivon, bulevardul Elisabeta No. 8 bis

UNA PENDULA MODERNĂ de stejar ce se întoarce odată la 15 zile.

UN CEASORNIC DE AUR 14 karate, cu trei capace, frumos gravate și emailate, pentru dame.

UNA GARNITURA DE AUR 14 karate, compusă din o pereche cercei, o broșă și un inel, toate cu pietre Simil. Brillant și Perle.

UN CEASORNIC DE BIROU cu călimară, formă modernă și frumos nichelat

Toate acestea cumpărate de la cunoscutul și bine asortatul magazin „Ceasornicaria Colțel”, București, str. Colțel No. 31

UNA BICICLETA ELEGANTĂ „SPORT” cu roata liberă și frână automată prin contrapedalare.

UNA PUȘCA de vânătoare cu două țevi, țevile de oțel, „Bayard”, din renumita fabrică de arme „Pieper-Bayard”. Această armă are 4 zăvoare de siguranță, țeava stînga cloke-bore și poate întrebunța atât pulberea neagră, cât și pulberea fără fum.

UNA CARABINA semi-automată de mare precizie „Pieper” cu tirul garantat precis.

UN REVOLVER SISTEMATIC.

Cumpărate de la marele magazin de arme B. D. Zismann, furnizorul Curții Regale, Calea Victoriei No. 44, București

3 CEASORNIC DE AUR 14 karate cu câte 3 capace foarte frumos gravate, toate pentru dame

3 LANȚISOARE DE AUR 14 karate pentru d-șoare.

6 CEASORNIC DE ARGINT RUSESC, cu 3 capace, p. bărbați.

6 CEASORNIC DE ARGINT VERITABIL, cu 3 capace, pentru bărbați.

6 CEASORNIC DE NIKEL, cu 2 capace, p. bărbați.

6 CEASORNIC DE ARGINT „Marca Arpad” cu 2 capace frumos gravate, pentru bărbați

6 CEASORNIC DE METAL argintat, cu câte 3 capace pentru bărbați.

4 LANȚISOARE DE ATARNAT LA GAT, de argint aurit pentru dame

7 SPLENDIDE LANȚISOARE de argint 800, p. dame.

UN SPLENDID CEASORNIC DE AUR 14 karate, cu 3 capace, foarte fin gravat, având și port-fotografie, pentru dame.

UN CEASORNIC DE AUR AMERICAN, cu 3 capace, pentru bărbat.

UN CEASORNIC DE AUR pentru bărbat, 14 karate, cu 3 capace, frumos gravat, având pe capac loc pentru gravură.

2 CEASURI SPLENDIDE DE ARGINT pentru bărbați.

UN CEASORNIC de metal aurit pentru bărbat.

Afară de acestea, toți abonații mai primesc gratuit un volum din interesanta serie „Memoriile Regelui Carol I al României”, sau un volum din cărțile ce apar în editura ziarului „Universul” tipărite anume pentru abonați.

Prețurile de abonament sunt aceleași: Pe un an lei 18; pe șase luni lei 9.15; p. 3 luni lei 4.65.

Pentru a concura la premiile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri; cei pe șase luni 15 și cei pe 3 luni 5 bonuri. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri, pentru tragerea următoare.

Administrația „UNIVERSULUI” nu întrebunțează încasatori.

Plata abonamentelor se va face direct la casa administrației ziarului, prin mandat postal sau în persoană.